

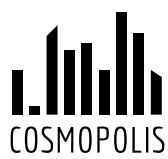
BAL KHABRA

Pirueta

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

BAL KHABRA

Piruetta

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2025 by Bal Khabra

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Eva Kadlecová, 2025

*Jsi světlo v tomto světě.
Neplýtvej jím na ty, kdo jsou slepí.
Najdi ty, kdo ho vidí.*

PLAYLIST

TAKE CARE | Beach House
WASH | Bon Iver
FALLEN STAR | The Neighbourhood
WILLOW | Taylor Swift
SATURN | SZA
RYDER | Madison Beer
CRY BABY | The Neighbourhood
MATILDA | Harry Styles
BE MY BABY | The Ronettes
WHEREVER YOU GO | Beach House
MOONLIGHT | Chase Atlantic
STARGIRL INTERLUDE | The Weeknd, ft. Lana del Ray
BE HONEST | Jorja Smith, ft. Burna Boy
LET THE LIGHT IN | Lana Del Ray, ft. Father John Misty
FATE INTO YOU | Mazy Star
REDBONE | Childish Gambino
EVERYWHERE, EVERYTHING | Noah Kahan
REAL LOVE BABY | Father John Misty
LOVE GROWS (WHERE MY ROSEMARY GOES) | Edition
Lighthouse
FOLDIN CLOTHES | J. Cole

1 | ELIAS

Zlatý chlapec Toronto Thunder: Chladný led a rozpálené ženy!

Být nováčkem v NHL je přesně tak hrozný, jak si představujete. Být nováčkem v NHL, kterému média nedají chvilku pokoj, a on přitom ještě nestřelil první gól svojí kariéry, je ještě horší.

V hale hotelu je na výběr spousta časopisů, ale zrovna ten, co leží přede mnou na konferenčním stolku, má na obálce moje jméno. A s ním je tam rozmazaná fotka ženy vycházející z nočního klubu se mnou v patách. Po dlouhý době se nechám ukecat, ať jdu oslavit výhru, a hned mě přitom nachytají se ženskou. Kdyby se obtěžovali aspoň maličko zapátrat, zjistili by, že ta žena je Brandy, fotografka našeho týmu. Nabídl jsem jí odvoz domů a nečekal jsem, že nás u toho někdo vyfotí.

Já se večírkům a oslavám vysloveně nevyhýbám, ale ono je těžký slavit něco, na čem nemáte žádnou zásluhu. Já sám radši procházím videa zápasů a analyzuju vlastní chyby, abych pochopil, co mi pořád brání vstřelit ten první gól. A přesně to jsem si naplánoval na dnešní večer.

Až na to, že jsme v Dallasu a já pořád ještě čekám v hotelový hale, až mi připraví pokoj. Vím, že to nemám dělat, ale stejně se na ten časopis podívám zblízka a přečtu si i menší písmenka.

Přerůstá Westbrookovi sláva přes hlavu? Udělalo Toronto další špatný tah?

„Pan Westbrook?“

Zahodím časopis, jako by mě nachytali při nějaký špatnosti, a dojdou k recepčnímu pultu. Poděkuju recepčnímu za klíč a on mě odmění ne zrovna diskrétním mrknutím, kterému nerozumím. Pokusím se ten divnej pokus o interakci ignorovat a vyjedu výtahem nahoru ke svému pokoji. Strčím kartu do dveří, na nic nečekám a vydám se rovnou do sprchy.

Horká voda mi uvolňuje napjatý svaly v zádech a smejvá myšlenky na ten pitomej časopis. Ze sprchy ještě stoupá pára, když si omotávám ručník kolem pasu a druhým si vysouším vlasy. Nemůžu se dočkat, až si zalezu do postele a pustím si sestřih zápasu, ale pak se podívám na postel a zůstanu stát jako zkamenělej z toho, co tam vidím. Nebo spíš koho.

Co to má sakra znamenat?

Přidržím si ručník a couvnu o pár kroků zpátky. „Pardon... že bych dostal špatnej klíč?“

Nedostal. Jsem si tím jistej, protože půl metru ode mě stojí moje bagáž. Najednou mi to mrknutí recepčního dává smysl. Dlouhý světlý vlasy jí splývají ve vlnách kolem tváří, rudých rtů a dokonalejších zubů vyceněných v úsměvu. Leží na obří manželský posteli v hotelovém župánku a kolem ní se po přehozu válejí nakousaný snacky, podle obalů ty z minibaru.

„Podle mě je úplně správněj.“ Posadí se a usměje se rozpustilým úsměvem, kterej mě znervózňuje.

„Nevím, koho tu hledáš, ale mě určitě ne.“

„Věř mi,“ přejede očima každej čtvereční centimetr mýho trupu a zastaví se na kapkách vody, co mi klouzají po břiše, „jsi to určitě ty, Eli.“

Jestli je tohle nějakej fór, tak přísahám, že spoluhráče zabiju.

„Myslela jsem, že ta dnešní výhra by stála za oslavu,“ zavrtní a udělá krok ke mně.

Slavil bych jedině, kdybych dal gól, a to se ještě nestalo. Znovu couvnu ke dveřím. „Určitě snadno najdeš někoho jinýho, kdo bude mít zájem.“

Podle toho, jak vysoko jí vyletí obočí, ji doteď ještě nikdy nikdo neodmítnul.

Jenže ani to ji nedonutí se oblíknout a odejít, jak jsem doufal. A tak se otočím a jdu sám. Na chodbě, oblečenej jen v ručníku, minu řádku pokojů. Aiden ubytovali jen o pár dveří dál, protože nováčci bývají vždycky spolu, a já doufám, že je ještě vzhůru.

Aiden Crawford, můj nejlepší kámoš a spoluhráč, je úplně jinej než já. Ten dal svůj první gól v kariéře hned, jakmile vlezl na led, v našem úplně prvním zápase. Druhej gól následoval hned další večer, s mou asistencí. Co nastoupil do týmu Toronto Thunder, je prostě hvězda a já jsem na něj moc pyšnej. Ale Aiden taky není typ, co bude pro každej gól pořádat oslavu. Jeho ambice sahají mnohem dál – tenhle drajv má už od dob, kdy nás vedl na Dalton University jako kapitán.

Momentálně tedy aspoň doufám, že se dneska na oslavy taky vykašlal, protože po chodbě se blíží další hoteloví hosti a jednoho z nich můj skórahej stav mimořádně zaujal. Jestli mě poznají, jsem si jistej, že zanedlouho začnou cvakat foťáky.

„Aidene!“ Zabuším hlasitěji, než bych měl, a vysloužím si jen další pohledy nové partičky hotelových hostů, co právě vystoupili z výtahu. Skvělý.

V půlce zaklepání se dveře otevřou a Aiden si mě zvědavě prohlíží. „Co se děje?“

Než mu stihnu něco vysvětlit, z mýho pokoje vyjde důvod mýho útěku a rozhlíží se, kde jsem. „Tohle!“ kývnu k tý holce a nacpu se do jeho pokoje.

„Už zase?“ zachechtá se Aiden a zavře za mnou dveře. V ruce drží telefon a vidím, že má zrovna videohovor se svou holkou Summer.

„Čau Brooksy!“ zamává mi z obrazovky. Zamávám jí taky a chytím svůj ručník trochu pevněji. I když Summer je zřejmě vůči těmhle věcem imunní, protože od té doby, co s Aidenem tenhle rok začali chodit, viděla toho už asi mnohem víc, než kdy chtěla. Stali se z nás velký kamarádi a není nic, co bych pro ni neudělal.

„Doporučil bych ti ochranku, kámo,“ poznamená Aiden. „Jsem si celkem jistej, že si tě ty lidi na chodbě stihli vyfotit.“

Sednu si na jeho postel a nešťastně opřu zakloněnou hlavu o pelest. Nikdy jsem si nepřál nic jinýho než hrát profesionální hokej, ale poslední dobou mi připadá, jako by mi ten sen protékal mezi prsty. Všechna ta pozornost a mediální žvásty by mi tak nevadily, jen kdybych ze sebe uměl setřást ten tlak podat co nejlepší výkon. Ten je pro mě tíhou, která mě připravuje o schopnost dělat tu jedinou věc, ve které jsem kdy byl dobřej.

„Zdá se mi to, nebo nám to Eli právě opět překazil?“ prohodí Summer.

Aiden pokrčí rameny a uculí se do mobilu: „Já jsem pořád k dispozici, jestli chceš.“

Zaúpím. Myslel jsem, že když mají vztah na dálku, budu mít od veřejných projevů jejich vzájemný náklonnosti aspoň chvíli pokoj.

„Dneska si to radši nechám ujít,“ zasměje se Summer. „Užijte si přespáníčko!“

Zabořím obličej do dlaní. „Jak se mám teď soustředit na hru, když přesně vím, co si ráno jako první přečtu v titulcích?“

Aiden zahodí telefon na noční stůl a soucitně se na mě podívá. Takhle se na mě dívá vždycky, když se mi stane něco podobně pitomýho. „Máš prostě jen smůlu, kámo. Nechce se mi věřit, že to lidi pořád žerou – tu historku, jak se ze zlatýho chlapce najednou stal playboy.“

Aniž jsem to plánoval, z jednoho videa, co postoval náš tým, se stal virál. Neochotně jsem souhlasil, že natočíme jeden den

v životě nováčka NHL, a fanoušci byli nadšení. Fakt nevím, jestli jim moje přeréky připadaly tak roztomilý nebo je tak moc inspirovala moje tréninková rutina. Ale jakmile média zjistila, po čem fanoušci touží, dostala hlad na víc. A když jsem odehrál dva zápasy a moje statistika pořád zela prázdnotou, hned se na mě začala valit kritika. Začalo se psát, že za můj draft můžou jen konexe mých rodičů a že nemám žádnéj talent – a to hned za pár dnů. Z roztomilýho nováčka jsem se proměnil v bohatýho playboye, kterýho nezajímá nic jinýho než dostávat holky do postele.

„Můžu si za to sám. Měl jsem ty další věci odmítnout, dokud to ještě šlo.“ Když za mnou náš mediální tým přišel s nápadem na další video, měl jsem říct ne. Jenže jsem si myslel, že to mému image prospěje, ne že ho to poškodí, a tak jsem hloupě souhlasil.

„Stejně by tě ukecali. Potřebují k lize přitáhnout pozornost, zvláště teď, když jim vloni klesla sledovanost.“

Vzdychnu. „Už vím, jak bude vypadat příští titulke: Fešák hokejista, co se netrefí do brány.“

„Máš spousty asistencí. Věř mi, dočkáš se i gólu,“ ujišťuje mě Aiden. „Jen si najdi něco, co ti dovolí volně dýchat. Něco, co z tebe sejme ten tlak, kterej pořád cítíš.“

„To se snáz řekne, než udělá. Každý nemůže mít Summer,“ zamumlám.

Usměje se. „To je fakt, ale mně média dávají pokoj jen díky jejímu tátovi. Ten to všechno rázně utnul ještě dřív, než se stihli o něco pokusit.“

Summeřin táta je v Hokejový síni slávy, a když jsme se s ním při poslední Frozen Four setkali, byli jsme z toho všichni trochu paf. „Moh bych začít randit s ním,“ navrhnou.

Aiden se zasměje se a hodí mi náhradní tepláky. „Tak to přeju hodně štěstí.“

Ještě když se oblíkám, na telefonu mi zavibruje textovka od

kouče. Je to zhruba šestá připomínka zítřejšího eventu. Máme být všichni pěkně nachystaní, protože tým se chystá dražit rande s hráčema.

„Jdeš zítra na tu charitativní akci?“ zeptám se Aideny.

„Je povinná. Bude tam celej organizační výbor Thunderu,“ odpoví bez přemýšlení.

No výborně.

x x x

Náš dnešní ranní odlet zpátky do Toronta proběhl klidněji, než se čekalo. Žádný další titulky ani překvápka od fanynek. Hotel se mi dokonce omluvil za to, že tu holku nahoru pustili, jenže nemohli vědět, že tam nemá co dělat, když se jim představila jako moje snoubenka. Zřejmě chodí na všechny moje zápasy, doma i venku. Její oddanost věci by byla chvályhodná, kdyby mě tak neděsila.

Když přijdeme na akci, mám dojem, že mě límeček košile uškrtí.

„Uvolni se, chlape,“ šťouchne do mě Aiden, když se podesátý zatahám za límec. „Bude to jen pár hodin a pak můžeme vypadnout.“

„To říkáš jen proto, že tebe nebudou dražit.“

Takhle aukce probíhá každé rok, a jelikož na ní většinou přiřazují starší dámy z publika, lidi z našeho PR týmu dostali ten skvělejší nápad přidat do dražby i mě. Buď je v tom tohle, anebo si mě chtějí jako zelenáče trochu vychutnat. Aiden se z toho vykroutil díky výmluvě, že má vážnou známost.

„Hele, kryju ti záda, ale mysli na to, že učiníš něčí babičku velice šťastnou,“ zazubí se na mě.

mlčky obrátím oči ke stropu – a v tu chvíli se vedle mě objeví kouč. Už jen jeho přítomnost ve mně vyvolává paniku.

„Westbrook. Na minutku.“ Kývne k baru.

Nemusím být génius, aby mi došlo, o co mu jde.

Stoupnu si vedle něj k pultu a on na něj položí svůj mobil. Na displeji má otevřené články s fotkou té holky ze včerejší noci, jak v županu vychází z našeho hotelu. Můj portrét je hned pod nadsedem:

Nováček Toronto Thunder boduje hlavně mimo led

To jako fakt? Najímaj si snad na tyhle články středoškoláky?

„Hele, číst tyhle sračky nemám ve zvyku, ale když se mě GM začne ptát, proč je můj poslední přírůstek vidět víc v novinách než na ledě, nemám jinou možnost.“

Kruci. Náš generální manažer Marcus Smith-Beaumont je hodně nekompromisní týpek. Jestli se to doneslo až k němu, zcela určitě už mě probírá správní rada – takže ti, co rozhodnou, jestli stojím za to, co do mě vrážej.

Když mě prvně zlanarili, doneslo se ke mně, že GM je proti mému draftu do Thunderu. Draftovat v jednom roce dva hráče ze stejné fakulty rozhodně není norma, ale taky to není žádný průlom.

„Jestli máš chuť na trochu lehkýho čtení, můžu ti nabídnout pár článků jen z tohoto měsíce.“ Jeho slova nezní tak našťavaně, jak by měla. Zatím celkem zručně kazím image nováčků, takže ze mě organizace nemůže mít radost. „Další skandál a další zápas bez gólu. Jestli budou dál vyplavávat na povrch takový věci, nevím, kolik tiskovek ještě zvládnou ukočírovat.“

Barman mi nabídne drink, ale odmítnu. „Je to všechno vymyšlený. Netuším, proč to takhle obrazení proti mně.“

„Protože jsi populární. To tvoje video na sociálních médiích je virál a lidi chtějí víc. Publicita je skvělá věc, ale pro tvoji kariéru není dobrý, když se staneš jen dalším playboyem.“

„Ale já nic takovýho nejsem!“

„Já to třeba vím, ale tuhle ligu zajímá jedinej pohled – pohled fanouška. Takže bys měl přidat na ledě a uklidit si v hotelových pokojích.“

Zajedu si rukou do vlasů, cítím, jak mě začíná bolet hlava. „Jo, chápu.“

„Dej už konečně ten první gól a já budu moct ty články o tobě zahrát do autu. Nedovol, aby organizace začala pochybovat, jestli tě měla brát. Ty seš silnej hráč, Eli, já se za to klidně zaručím, ale nebude to nic platný, dokud nepřijdeš s důkazem.“

Zvedne drink, kterej jsem odmítl, vypije ho na jeden hlt a odejde. Mně zní v hlavě ozvěna jeho rad a doznívající cinkání skleniček. Ten tlak mě začíná drtit.

Jestli tu zůstanu ještě vteřinu, exploduje mi hlava. Rozhodnu se na to nečekat, vyrazím ke dvojitém dveřím a naznačím Aidenovi, že potřebuju pauzu.

A možná taky nějaký řešení všech mých problémů.

2 | SAGE

BALERÍNA NA MIZINĚ.

Vlastně to má docela zvuk.

„Konkurzy budou zase na jaře. Další křoví nepotřebujem.“ Aubrey Zimmerman se prožene otočnými skleněnými dveřmi jako vichřice.

Takže napřesrok? To je celá jedna taneční sezóna v háji! O další rok starší. Další štos nezaplacených složenek. Další „mohlo být“.

Vyhořelá balerína na mizině.

To už takovej zvuk nemá.

„Pane Zimmermane, přišla jsem na konkurz na dvojroli Odetty a Odílie.“

Buď slyší zoufalství v mém hlasu, nebo ho ten můj výrok tak šokuje, ale zastaví se na místě. Zaostřím na týl jeho plešatící hlavy, která se leskne na slunci. Na roky asi nebude tak starej, ale na třicet a něco vypadá dost sešle. To asi s člověkem udělají léta v týhle branži. Někdy si připadám, že už jsem na tom skoro podobně.

Otočí se a jeho rty nakreslí takovej zvláštní oblouček, že musím naklonit hlavu, abych se ho pokusila nějak interpretovat. Zato ten zvuk, co mu vyjde z pusy, způsobí, že mi spadnou ramena.

Aubrey Zimmerman se mi směje. „Dvojroli Odetty a Odílie? Vy jste zastavila uměleckýho ředitele Nova Ballet Theatre, abyste se pasovala do hlavní role *Labutího jezera*?“

No, uznávám, že když to formuluje takhle, zní to trochu směšně. Ale i přes pohrdání, který odkapává z jeho slov, stojím s hlavou vztyčenou. Už jen dostat se na tenhle konkurz mi zabralo tři hodiny. Tři. Chlap, vedle kterýho jsem seděla v autobuse, měl chřipku a celou dobu na mě prskal, takže jsem ji zaručeně chytila. Jako na

povel mi přeběhne mráz po zádech, i když možná za to může jen Zimmermanův ledovej pohled.

„Ano,“ vypísknu. Doufám, že můj sebejistej dojem zachraňuje aspoň držení těla, protože výraz mého obličeje už dávno sletěl někam do hlubin pekla.

Zasměje se. „Až začnu přijímat rozkazy od nul z ulice, dám vám vědět. Ale díky za pobavení. Dneska mi fakt přišlo vhod.“

Zimmerman zvedne zvonící telefon a ukončí mou audienci mumláním čehosi o tom, že už nikdy nebude pořádat konkurzy v takový díře jako Ontario. Huntsville bylo jediný město, kde se konal otevřený konkurz, konkurzy v Torontu byly jen na pozvánku, a tak jsem přijela o dvě hodiny dřív, ale musela jsem si vystát frontu, co se táhla kolem celý budovy. Když jsem se dopracovala ke dveřím, konkurz byl předčasně ukončen. Nám ostatním se prostě neobtěžovali dát šanci.

Sleduju jeho vzdalující se postavu a v útrobách se mi rozhořívá vztek. Jeho holá hlava a rovná ramena se mi propalují do paměti. Aspoň mám zbrusu novou siluetu pro svého démona spánkové paralýzy.

Pár kolemjdoucích mě obdaří soucitným pohledem, a mou náladu tak ještě zhorší. Je to ten samej pohled, kterým se na mě uvnitř dívala ředitelova asistentka.

Zdálo se, že ji nic nemůže přesvědčit, aby mě nechala předvést, co umím – ani líčení tý příšerný cesty sem, a už vůbec ne historka o mojí lásce k baletu už od dětství. Ta mě vloni dostala na přehlídku mladých talentů, a tak jsem doufala, že zafunguje znovu. Až na to, že ta přehlídka se konala na středních a vysokých školách, takže to nebyla zrovna velkolepá produkce.

„Promiňte.“ Hlas mě vytrhne z myšlenek. Otočím se a uvidím, že na mě mává žena v přiléhavé sukni a sáčku. „Myslím, že vám upadlo tohle,“ podává mi list papíru.

Vezmu si ho od ní a nahoře uvidím svoje jméno, psané tučným písmem. „To je můj životopis. Asistentka mi řekla, že ho můžu nechat na stole.“

A je to tu zas, ten lítostivej pohled. „Našla jsem ho na zemi u koše,“ informuje mě.

Její slova mě řízou do krku jako žiletka. Unikne mi napůl zakňučení, napůl heknutí a na obličej si nalepím úsměv, abych odvedla pozornost od toho, jak pevně jsem ten papír sevřela v ruce.

„Víte,“ zašeptá a obezřetně se rozhlédne, jestli nás někdo neslyší, „divadlo pořádá ty konkurzy jen jako formalitu. Letos najali většinou baleríny, co jsou hodně sledované na sociálních médiích.“

Šokem mi spadne brada. „Oni vybírají tanečnice podle popularity? Co je to za etiku?“

„Víte, připadáte mi jako odhodlaná tanečnice. Chtěla jsem vás jen povzbudit,“ hlesne a honem jde zpátky dovnitř.

Její povzbuzení jen posílí pocit naprosté beznaděje v mých útrobách. Mám přesně devadesát tři followerů. Jestli se angažmá řídí popularitou na sítích, nikdy o mně nebudou ani přemýšlet. Zahodím zmuchlaný životopis do koše a v doprovodu svého zoufalství zamířím k nádraží. Zadržuju vodopád slz, který hodlám vypustit až večer ve sprše. Depresivní myšlenky ze sebe setřesu, až když mi zazvoní telefon.

„Mám pro tebe brigádu na poslední chvíli,“ uslyším hlas svého strýce.

„Jde o hlídání dětí tvých hráčů? Jsou roztomilý, ale jedno mě kouslo, doteď mám na prstě jizvu.“

Po absolvování univerzity jsem zoufale sháněla práci, ale krutě jsem vystřízlivěla, když mi došlo, že ani titul z obchodní administrativy mi kariéru na tomhle trhu nezajistí. Ať žije vysokoškolský vzdělání!

A tak mi můj strejda, kterej pracuje pro NHL, během sezóny občas zprostředkuje nějakou tu nabídku, abych vypomohla jeho hokejovému týmu. Většinou jde o hlídání dětí nebo psů a vloni jsem pro tým taky jednou vařila.

To už po mně nikdy nechtěli.

„Tentokrát je to něco lepšího,“ zasměje se. „Potřebujeme tanečnici na dnešní charitativní akci. Ta původní nám na poslední chvíli vypadla, a tak mě napadlo, že bys taky jednou mohla dělat to, co tak miluješ.“

Strejda mě v kariéře baletky vždycky podporoval. Když jsem byla mladší, bála jsem se podívat do publika, protože mi tam vždycky chyběli rozzářeni rodiče, ale strejda, ten tam byl vždycky.

„Díky, ale momentálně se necítím úplně motivovaná, takže –“

„Sage, je to tisíc babek za třicetiminutový vystoupení.“

Vyschne mi v krku a slova se tam zadrhnou. Jakože tři nuly za půl hodiny mého času? Jsem zdeptaná, ale nejsem blbá.

„Budu tam.“

Mým jediným zdrojem příjmu jsou momentálně hodiny baletu, které vedu hned vedle univerzity. Ani tam jsem svou kariéru asi ještě tak úplně nenakopla, soudě podle toho, jak trapně nízký je zápisný na moje hodiny. Proč by taky někdo svěřil svoje dítě holce, co v baletu nikdy neprorazila, když si může dovolit učitelky s řadou hlavních rolí na kontě?

„Pošlu ti textovku s adresou.“

Najdu si nejbližší Uber, protože s další tříhodinovou cestou autobusem bych to na ten večer nestihla. Navíc si vydělám tolik, že si snad to jedno svezení můžu dovolit.

Takže mentální poznámka: Jedna mizerná situace ještě nemusí znamenat celý mizernej den.

x x x

O PÁR HODIN POZDĚJI už jsem plně ponořená do zákulisních šepotů a zkoušek na poslední chvíli. Cítím, jak ze sebe spolu se šaty svlékám i tíhu dnešního odmítnutí a ponížení. Jakmile vklouznu do trikotu a baletních špiček, zelektrizuje moje tělo obvyklé brnění, které přichází, když čekám na výstup.

Do uší mi dolehnou první jemné tóny Ravelova *Bolera*. Vyjdu za ostatními tanečnicemi na scénu a zaujmu své místo za druhou řadou. Pod jasnými světly, co se odrážejí v leštěném dřevě pódia, rozeznávám siluety v publiku a nechávám se pohltit tím jediným, co mi vždycky spolehlivě pomůže utéct ze všední reality. Mé myšlenky se rozplynou jako mlha, když se pohybuji v dokonalé formaci s ostatními tanečnicemi a zrcadlím každý jejich krok, jak jsem se to naučila teprve před hodinou.

Rychle se naučit nový tanec – na to mám zvláštní talent. Asi proto si byl strejda tak jistý, že můžu na poslední chvíli zaskočit. Soustředím se na hudbu, ale pohledem bloudím po publiku, jestli ho náhodou nezahlednu. Snad je to ta osmiletá holčička ve mně, ale když strejdu uvidím nalevo od pódia, tak blízko, že mi výhled na něj neblokuje ostrá světla, musím se na něj usmát.

Pak se celý ansámbl tanečnic sešikuje do pozic na závěrečnou scénu a s blížícím se finále se vrháme do série grands jetés a zvedáček, na pódiu víří vlající sukýnky a zní energický ťukot baletních piškotů... Nakonec mě aplaus přitáhne zpátky do reality a já někde hluboko v nitru zadoufám, že Aubrey Zimmerman jednou pozná, že já se tak lehce nevzdávám.

Když se zavře opona, ozvou se v naší skupince povzbudivá slova a plácání dlaní a mě se zmocňuje úplně stejné vzrušení, jako když mi bylo osm a poprvé jsem objevila balet.

Do té doby jsem se soustředila pouze na to, aby byly hotové všechny domácí práce a můj mladší bratr Sean měl všechno, co potřebuje. Myslím, že takový pocit odpovědnosti plyne z toho, že jste

příliš zralí na svůj věk. Aspoň přesně tohle mi říkal každý dospělý, kterého jsem potkala. Rychle jsem pochopila, že to není kompliment – to, že jsem musela předčasně dospět, bylo prokletí.

Ale jedna věc, která se v prokletí nikdy nezvrtne? Balet.

Když jsem byla mladší, byla zlatým hřebem mých nedělí cesta do večerky kousek od domu. Pak se z jedné z nich vyklubal začátek mého nového života. Na pokladním pultě ležely časopisy plné slavných tváří a divokých klepů, které si neváhaly vzít na paškál něčí babičku, ale toho jednoho osudného dne mou pozornost zaujala jen jedna jediná věc. Pod zaprášeným plastovým krytem s roztrženými rohy jsem uviděla plakát. Ten plakát. Misty Copelandová krásnila výjev z nejnovější inscenace *Labutího jezera*, nádherná a elegantní, a já jsem v tu ránu věděla, že ať je to kdokoli a dělá cokoli, chci být jako ona.

Ten plakát mi visí na zdi dodnes.

„Sage!“ Ohlédnu se a uvidím přicházet ze zákulisí na pódium strejdu. „Jestli budeš dál tancovat takhle, přijmou tě za chvíli na plnej úvazek.“

Zavrtím hlavou. „Nemůžu té chudince holce sebrat práci, strejdo Marcusi.“

„Mohl bych zatahat za pár nitek,“ nabídne mi s jiskřičkou naděje v očích jako vždycky, když se mi snaží pomoci. Po celý můj život se strýc cítí povinen starat se o mě a mého bratra, ale já to stále odmítám. My dva nejsme jeho problém a já jsem nikdy nechtěla, aby nás tak bral.

„Konkurz vyšel docela dobře,“ zalžu. „Určitě brzy dostanu místo v NBT.“

Jeho úsměv se mu ale neodráží v očích. „Já jsem o tobě nikdy ani vteřinu nepochyboval.“ Rozvibruje se mu telefon, ale umlčí ho. „Dojdi se převlíct, já ti seženu něco k jídlu.“

Rychle ho obejmou a odběhnu dozadu.

Převléknu se do společenských šatů a u strýcova stolu už na mě čeká talíř plný mých oblíbených lahůdek. Teprve když hltám přidavek, vzpomenu si, že jsem měla zavolat Seanovi.

Můj mladší bráška je na internátní škole pár hodin cesty od nás. Nebylo snadný si na to zvyknout, ale slíbila jsem mu, že mu každé večer zavolám. Omluvím se od stolu, zkusím si najít tiše koutek, ale před chvílí začala aukce, takže to není tak úplně možný.

Venku prší. Déšť s sebou přinesl větřík, kterej mě chladí na kůži. Ty černý hedvábný šaty, co mám na sobě, jsou jediný pěkný šaty, který mám, takže na dnešní večer byly jasnou volbou. Nikdo nemusí vědět, že jsem je měla na maturitním plese. A na promoci.

Telefon několikrát zazvoní a hovor spadne do hlasový schránky. Neubráním se bodnutí zklamání, který mě zabolí u srdce. To jsou už dva dny bez zavolání, a za obojí může můj mizernej program. Napíšu mu místo toho textovku:

Sage: Jsem ta nejhorší ségra na světě? Slibuju, že zítra zavolám dřív. Chybíš mi, kluku.

Stojím, zírám do tmavého nebe a snažím se nepodléhat sebelítosti. V tu chvíli si všimnu páru v koutě. Hádají se. Stojí blízko sebe, což naznačuje, že je to důvěrný rozhovor, ale ten kluk si drží odstup, jeho postoj působí strnule a nevlídně.

„Nemám zájem,“ říká.

Zní to asertivně, ale zase ne tolik, aby to tu holku odehnalo. Je vůči jeho odmítnutí absolutně netečná.

Takže pár to určitě nebude.

„Budeš mít,“ řekne a z jejího hlasu číší odhodlání.

„Hele – Lana, že jo?“ Asi přikývla, protože on pokračuje: „Lano,

vypadáš jako milá holka, ale já tě vůbec neznám. A to, že se zjevuješ v mých hotelových pokojích a na pracovních akcích, na tom nic nezmění.“

Holka se tomu zasměje. Je to taková krásná křehotinka a většina kluků by po ní asi bláznila, ale tenhle jen stojí jako socha. Z tmavého obleku vyvozuju, že je to někdo od Toronta Thunder, a jestli není sportovec, je to vysloveně mrhání jeho výškou a postavou.

„Tyhle tvoje hry nevydržím hrát věčně,“ zavrčí ta holka. Evidentně je krapet natvrdlá.

„Takže to je moje hra, když na mě vyskočíš nahá v mém hotelovém pokoji?“

Musím potlačit zalapání po dechu a rozšíří se mi oči. Není mi příjemné, že odposlouchávám tak trapný rozhovor.

Ale Lana asi nic podobného necítí, protože si jen odfrkne. „Ty mě fakt chceš odmítnout?“

Jo! Zadržím to slovo dřív, než mi uteče ze rtů, a musím se hodně ovládat, abych se do toho nevložila. Když ale ten kluk svěsí hlavu i ramena, moje nohy už to nevydrží a donesou mě k nim.

Konfrontace evidentně není jeho nejsilnější stránka. Naštěstí pro něj moje ano.

Ale v tu chvíli vrznou dvojité dveře a ven vyjde zaměstnanec v černém se sluchátkem v uchu.

„Eli, za pět minut jsi na řadě,“ řekne a mávnutím ho pozve dovnitř.

Zarazím se, Eli si oddechne úlevou a protáhne se kolem mladé ženy. Pak se na zlomek vteřiny zastaví pohledem na mojí strnulé postavě, jako by si uvědomil, že jsem celou dobu poslouchala, a rychle zmizí uvnitř. Lana ho planoucímá očima sleduje, jak odchází, a když její vzteklej pohled přistane na mně, otočím se a vklouznu dovnitř taky.

Posadím se na svoje místo zrovna ve chvíli, kdy se strejda omluví a zamíří k toaletám. Aukce už začala. Podívám se doprava a zaskočí mi slina.

U mýho stolu sedí Aiden Crawford – nebo spíš já sedím u toho jeho. V každém případě jsem u vytržení. Ani ne tak kvůli sobě, ale kvůli Seanovi, protože ten se zblázní, až mu to povím. Já hokej moc nesleduju, ale z toho, jak se strejda nad Aidenem Crawfordem rozplývá, a toho, že Sean chce k narozeninám dres s jeho jménem, usuzuju, že je v tomhle sportu opravdu někdo.

„Jsi v pohodě?“ Jeho hluboký hlas mě donutí podívat se na něj znovu. Zjistím, že ke mně natahuje ruku se sklenicí vody. Přikývnu asi až moc překotně a vezmu si ji, abych se za ni schovala.

„Ty budeš Sage, že jo? Marcus nám říkal, že dneska bude tančit jeho neteř. Já jsem Aiden.“

Potřesu mu nataženou rukou a pokusím se najít ztracenej hlas. „Můj brácha je tvůj velkej fanda.“

„Jo?“ Usměje se. „Tak já ti – a sakra!“

Trhnu hlavou, ale když se podívám pozorněji, zjistím, že Aiden upírá zrak někam za mě. Sleduju jeho pohled a uvidím Lanu, tu stíhačku. V ruce drží aukční placku s číslem a vypadá spokojenější než před chvílí venku.

Hlas licitátora přiláká mou pozornost k pódiu: „A nyní, dámy a pánové, tu máme schůzku s obráncem Toronta Thunder Eliasem Westbrookem. Připravte si čísla. Uvidíme, kdo bude šťastným vítězem!“

Jsem v šoku, když zjistím, že ten kluk zvenku stojí na pódiu, tuhej jako prkno a se zatnutými zuby. Myslím, že můžu bezpečně říct, že na tuhle akci se dobrovolně nepřihlásil.

Síní se rozlehne vzrušený hlas licitátora. „Tímto zahajuji aukci. Kdo z vás je připraven strávit nezapomenutelný večer s Eliase-
sem?“

„Sage? Myslíš, že bych tě mohl požádat o laskavost?“ osloví mě zčistajasna Aiden.

Odtrhnu pohled od Eliase a spatřím Aidenův rozpačitej úsměv. Jakou laskavost bych asi mohla já poskytnout Aidenu Crawfordovi? „Přijde na to,“ odpovím opatrně.

„Bude to znít šíleně, ale potřebuju, abys vždycky nabídla víc než ona.“ Aiden kývne k Laně a já vykulím oči. Podá mi placku s číslem, napíše něco do svého mobilu a ukáže mi displej. Je to suma. Značná suma.

„J-já?“ zakoktám vyjeveně. I když vzhledem k tomu, co jsem viděla venku, mi jeho požadavek zase tak nesmyslně nepřipadá.

Zelený oči se upřou do mých. „Hele, slíbil jsem Elimu, že mu budu krýt záda, a ta holka to rande nesmí vyhrát. Ona ho...“

„... přepadla v hotelovém pokoji?“ dokončím za něj a on se zarazí. „Slyšela jsem je mluvit venku,“ vysvětlím.

Napjatá ramena se mu uvolní. „Fajn, tak to víš taky, že by nebylo dobrý, aby vyhrála. Já to zaplatím, ale protože patřím k organizaci, nesmím přihazovat. Uděláš to pro mě?“ požádá mě znovu.

Hraju si v ruce s plackou a váhám, ale vtom Lana zavolá: „Dva tisíce!“

Fakt říkala dva? Jakože v tisících dolarů? Teď už mě ta částka, co napsal Aiden, tolik nepřekvapuje. Jen si momentálně nejsem jistá, jestli je moje pusa schopná plnit motorický funkce potřebný k tomu, abych to číslo vyslovila nahlas.

U vedlejšího stolu si něco pošeptají dvě starší dámy. Placky třímají v rukou, jako by se chystaly k bitvě. „Dva tisíce dvě stě,“ ozve se někdo další.

Mou paniku zmírní pramínek úlevy. Obrátím se na Aiden: „Určitě ji přeplatí někdo jinej. Zdá se, že je ten kluk populární,“ přesvědčuju sama sebe. Zoufale se z toho chci vykrotit.

Aiden přikývne. „Snad jo, ale kdyby ne, potřebuju, abys přihazovala.“

„Dva tisíce pět set,“ zavolá jiná žena. Další dvě stejně dychtivé dámy částku opět zvýší. S každým vyvoláním mi spadne brada o něco níž, a když si uvědomím, že budu asi brzy muset taky zvednout placku, začnou se mi potit dlaně.

Licitátor zopakuje poslední číslo, rozhlíží se po sále a čeká na další nabídku.

„Dva tisíce osm set.“ Lanin hebkej hlas je nabítej takovou autoritou, že i nejdychtivější dáma couvne. A kruci.

„No tedy! Dva tisíce osm set dolarů, dámy a pánové. Kdo nabídne víc?“

Elias stojí na pódiu v ovzduší sebejistoty, tmavý vlasy má dokonale upravený a svalnatou postavu zahalenou v drahém obleku. Vlastně docela chápu, že jsou ty ženské ochotné zaplatit tři tácy za jednu večeři s ním.

Ale přesto si nemůžu nevšimnout mírného napětí, které z jeho těla ve vlnách vyzářuje. Daří se mu hledět před sebe, dělá, co může, aby se pohledem nesetkal s Lanou, která se teď nepokrytě samolibě culí.

„Tak tedy dva tisíce osm set dolarů poprvé...“

Aiden štouchne do mojí placky. Polknu a zběsile hledám výmluvu. „Ani ho neznám!“ šeptnu.

„Dva tisíce osm set podruhé...“

„Prosím?“ Aiden po mně střelí zabijáckým, nádherně zářivým úsměvem, že se neubráním a kousnu se do rtu. Nalomí mě. Kruci, ten je dobrej!

Vzdychnu. Víím, že Sean by mi dal co proto, kdybych odmítla pomoci jeho idolovi. Vymrštím ruku nad hlavu. „Pět tisíc!“

Elias Westbrook škubne hlavou a podívá se na mě. Donutím se k nejistému úsměvu, lidi na mě zírají, ale já nemůžu odtrhnout

pohled od těch hlubokých hnědých očí, které si mě prohlížejí zvědavě a s jiskřičkou poznání.

Licitátor třikrát zopakuje mou nabídku a potom praští kladívkem. „Prodáno krásné dámě v černém!“

Vyhrála jsem. Do hajzlu, já vyhrála.

3 | ELIAS

ROZHODNĚ TO NENÍ NIČÍ BABIČKA.

Když odcházím z pódia, vrazí do mě Aiden. „Jsem dobrej, co?“
Dobrej?

Dlouhý hnědý vlasy má svázaný do drdolu a volný kadeře jí rámuje srdcovitý obličej s oříškovými očima. Rozhlídne se po sále, jako by si tu připadala nepatřičně – to jsme dva – a vsaje plněj spodní ret mezi zuby. Zabloudím pohledem k hedvábný tkanině jejích černých šatů, který drží jen na dvou tenkých šňůrkách, a k jejímu dokonalému držení těla.

Ničeho takovýho jsem si u holek nikdy nevšímal, ale ta vzpřímenost zdůrazňuje délku jejího krku, takže působí tak nějak ladně, přestože sedí na židli.

Potom se podívá zářivými očima do mých a já uhnu pohledem. Vůbec bych na ni neměl takhle zírat.

Jsou to tak čtyři roky, možná pět, co mi někdo takhle padl do oka, takže se divím, že mou pozornost tak snadno zaujala zrovna tahle poněkud upjatá a formální holka. Nikdo ještě nedokázal zpochybnit pravidla, který jsem si pro sebe stanovil, dokonce ani na vysoký, kde jsem žil v podstatě v party housu. A přesto mám teď sucho v puse.

„Nikoho jinýho jsi nenašel?“

Aiden si odfrkne. „Jestli si chceš stěžovat, klidně zavolám tvou ne-tak-tajnou-obdivovatelku.“

Zavrtím hlavou, nejsem ochotnej se ani podívat směrem k místu, kde teď Lana nejspíš soptí vztekem.

„Měl bys jí poděkovat. Udělala pro tebe velkou laskavost,“ připomene mi.

Neochotně a s bušícím srdcem se přesunu k jejímu stolu. V tu chvíli se na židli vedle ní posadí Marcus Smith-Beaumont a podá jí kousek dortu. Zůstanu stát jako přikovanej.

Není přece možný, že se mi podařilo domluvit si rande s holkou, která se podle všeho dobře zná s tímhle mužem, co pohrdá celou mou existencí. Dneska se mu aktivně vyhýbám a po tý přednášce, kterou mi před hodinou udělal kouč, je mi jasný, že jestli mě Marcus Smith-Beaumont zmerčí, čeká mě druhá a ještě nepříjemnější. Od něj to nebude jen jemný varování.

Na fleku se otočím a zamírím nejkratší cestou k terase, ale zastaví mě náš brankář Socket, kterýho dražili hned po mně a právě se vrací z pódia. Z davu si ho dychtivě prohlíží jedna starší dáma, a když jí zamává a mrkne na ni, dovtípím se, že to bude zřejmě jeho výherkyně.

„Kam utíkáš, Westbrook?“

Odkážu si. „Jdu si pro něco k pití.“

Povytáhne obočí, ale naštěstí se dál nevyptává, a tak vyklouznu ven na vzduch. Objeví se číšník s podnosem plným nápojů. Vyberu si vodu. Potřebuju něčím zchladit to peklo, který se odehrává v mém nitru.

Usrkávám ledovou vodu a opírám se předloktím o zábradlí balkónu. Vtom mi někdo zaťuká na rameno. Ohlédnu se a uvidím tytéž hnědý vlasy, tentýž srdčitej obličej, tytéž oříškový oči, který zaujaly mou pozornost před chvílí.

Usměje se. „Ahoj. Já jsem Sage Beaumontová.“

Beaumontová? Do hajzlu, Marcus je její táta? Já toho Aideny zabiju!

Čumím na její nataženou ruku, jako by měla nějakou nakažlivou nemoc, ale ona ji tam celou tu trapnou dobu nechá a čeká, až ji laskavě uchopím.

„Chceš si radši přituknout pěstí?“ zeptá se a sevře prsty. Jako

by mi bylo pět a ještě jsem se nenaučil potřásat rukama, ale z mý obezřetný řeči těla to tak asi opravdu působí. Ještě jsem se k ní ani pořádně neotočil, stojím tu s trupem vytočeným do strany, trochu komicky, trochu toporně. A taky mám pocit, že se mi slova zadrhly někde v krku.

Můj agent Mason mě musel sledovat, protože než najdu vlastní hlas, přijde mi na pomoc. Dívá se na Sage, posuzuje a vyhodnocuje. „Já jsem Mason a vy?“

Její úsměv se vypaří, podívá se ze mě na Masona a zpátky. „To jako fakt? Potřebuješ na rozhovor se mnou asistenta?“

Mason udělá krok dopředu. „Vlastně jsem jeho agent.“

Nevěřicně se zašklebí. „Tak fajn, Masone, můžete svému klientovi povědět, že jsem to nedělala kvůli němu,“ řekne. „Poprosil mě o to jeho kamarád a můj mladší brácha je náhodou Crawfordův velké fanoušek. Takže mi nic nedlužíš, a už vůbec ne rande, Eliasi.“

Její slova jsou ostrý jako břitva, ale jak vysloví moje jméno, je to zásah do černého. Eliasi mi nikdo neříká, ani kamarádi, ani fanoušci, a určitě ne lidi, co se se mnou právě seznámili.

„Jsem Eli.“

Strne a otočí se zpátky ke mně. „On mluví! Zázrak!“ zvolá. „No, Masone, zdá se, že jste přišel o práci.“

Mason se nezasměje, zato já jo. Stoicky se zadívá na mě, pak na Sage a obrátí se k odchodu. Zřejmě došel k závěru, že nehrozí žádný riziko, protože Sage nevypadá jako ten typ ženský, kvůli který se zejtra ráno objevím v titulcích.

„Děkuju,“ vypravím ze sebe konečně.

„Není třeba. Nedělala jsem to kvůli tobě, pamatuješ?“

Chystá se odejít a já si připadám jako pitomec. „Ale to rande ti pořád dlužím.“ Nevím, proč jsem to řekl, a ona si musí myslet to samý, protože zmateně sraští čelo.

Před chvílí mě dokonale setřela, ale nechci, aby si myslela, že

jsem kretén – nejen proto, že mám hrůzu z Marcuse, ale taky proto, že pro mě udělala něco moc hezkýho.

„Ne, díky. Mě už hokejisti nezajímají, a tys mi právě připomněl proč.“ Mluví sladkým hláskem, ale to její urážku nijak neotupí.

„Chodila jsi s hokejistou?“

„Kéž by ne,“ zamumlá. „Takže jsi z obliga.“

„Ale je to přece v zájmu charity.“ Proč na tom tak umanutě trávám?

Vypadá to, že trpělivost není její největší předností, takže nakonec svolí. „Fajn, tak mi napiš do mobilu svoje číslo.“

S jejím telefonem v ruce si uvědomím, že na tuhle holku nemám, ale přesto do něj své číslo vyťukám.

„Tak zatím, Eliasi.“ Tentokrát už se nevzmůžu na odpověď a Sage zmizí uvnitř.

Abych utekl před tím hryzáním v útrokách, vytáhnu vlastní telefon a zjistím, že mi dorazila záplava textovek ze skupinového chatu. Odejít z univerzity do NHL byla obrovská změna, ale potom co jsme s Aidenem v listopadu podepsali smlouvu s Thunderem, měli jsme čas dokončit všechny kurzy měsíc před koncem jarního semestru. Před pár týdny jsme z Daltonu odjeli, ale teď, se všemi těmi zprávami, co si vyměňují naši kamarádi, co tam pořád jsou, mi to tak ani nepřipadá.

Šlapková patrola

Dylan Donovan: Další holka v Eliho hotelovém pokoji? Já zírám...

Aiden Crawford: Není z toho zrovna nadšenej.

Kian Ishida: Aidenovi se do pokoje nikdo nevloupá.

Dylan Donovan: Protože maj hrůzu ze Summer, nejspíš.

Kian Ishida: Mně to neva, mně Eliho oblíba hraje do karet.

Dylan Donovan: Kian v životě neměl v DMkách tolik holek.

Včera večer jsem ho slyšel, jak se regulérně hihňá.

Aiden Crawford: OK. To aspoň může přestat trávit volnej čas tím, že si píše s mojí holkou.

Kian Ishida: FYI Sunny byla moje kamarádka dávno předtím, než se stala tvojí holkou.

Dylan Donovan: Hlasuju o návratu ke Šlapkový patroly 2.0, kdo je pro?

Sebastian Hayes: Já

Cole Carter: Já

Aiden Crawford: Já

Eli Westbrook: Já

Kian Ishida: Najednou jsi tady?!

Když se Kian dozvěděl, že máme další skupinovej chat, jenže bez něj – byl to Dylanův nápad a pojmenovali jsme ho Šlapková patrola 2.0 –, byl z toho smutnej, a tak jsme ho smazali a slíbili, že už to víckrát neuděláme.

Dylan a Kian jsou nedraftovaní čtvrtáci, což znamená, že pokud nechtějí skončit jako volní hráči, musí dodělat školu do konce roku. Ani jeden zatím neví, kde bude hrát potom – nebo jestli vůbec ještě bude hrát. Sebastian a Cole jsou ve třetáku a kromě hokeje a mejdanů je nic jinýho nezajímá, což je u hokejistů NCAA v podstatě standardní stav.

Za tu dobu, co jsem byl venku, mi ve sklenici s vodou roztál led, a tak zamírím dovnitř, abych se už zkusil nějak vymluvit a mohl vypadnout. V tu chvíli mi mobil rozsvítí textovka od mojí banky.

Z účtu odešla pravidelná měsíční platba a jméno, co se objeví na displeji, mi hodí za krk další závaží. Netrápí mě ty peníze, spíš připomínka toho člověka, kterému odešly. Usadí se mi v žaludku, a ten se mi sevře hnusem. A hnus ještě nabobtná pocitem viny, když si přečtu povzbudivý zprávy od rodičů, co mi přišly po

včerejším zápasu. Další snadná asistence, nic, na co bych moh bejt hrdej, a oni mi aplaudujou, jako bych levou zadní vyhrál Stanley Cup.

Naši jsou skvělí v tom, že nesledujou bulváry, takže si nemusím dělat starosti, že se o mně dočtou nějakou ohavnost. Když se objevily úplně první pomlouvačný titulky, hned mi volali a já jim musel vysvětlovat, že takhle si prostě média vyrábějí senzace. Byl to tehdy nepříjemnej rozhovor, ale zase to bylo lepší, než aby si mysleli, že jsem se za těch pár týdnů, co jsem tady, vyspal s polovinou Toronta.

Další zpráva je od Aideny a píše se v ní, že je čas vypadnout. Neváhám ani vteřinu a zamířím rovnou ke dveřím.

4 | SAGE

„PĚT MINUT!“ Moji pozornost zaujme pronikavej hlas jevištního technika právě ve chvíli, kdy se po jednom začnou rozsvěcet světla. Jejich jasná záře zaútočí na mé unavený oči a rozbíhající se mozek a donutí mě oči zamhouřit. Na jeviště se k prvnímu jednání trousí poslední tanečnice.

Tiše zakleju, zhluboka se nadechnu a už potřetí si rozvážu saténový stužku na baletních špičkách. Tenhle banální úkol je už dávno mou druhou přirozeností, dělám ho skoro automaticky, ale mysl se mi dneska toulá všude možně. Hlavně teda kolem toho telefonního čísla, co čeká v mém mobilu, až na něj zavolám.

Elias Westbrook je možná první kluk, kterýho prostě nedokážu vyhnat z hlavy, a jen tenhle fakt mě neskutečně žere. Zatím jsem došla k tomu, že je to lehce obsedantně-kompulzivní typ, takovej ten, co má doma vždycky uklizeno a pro každou věc přesný místo. I pro ty malý plastový sponky, co se jima zavírá pytlík s chlebem, aby zůstal čerstvej. Hádám, že má přísně stanovenej rozvrh, od kterýho se nikdy neodchyluje, a jí každý den to samý. Třeba ovesnou kaši.

Ale něco na něm mi napovídá, že kdybych ho byla poznala v jiný fázi jeho života, tohle moje hodnocení by bylo naprosto mylný. Jenže tady můj lehce psychotický nadměrný analyzování naráží na zeď a jedna velice zvědavá část mého já teď touží slídit tak dlouho, dokud neodhalím všechna jeho tajemství.

Možná mám jen tendenci sloupnout z lidí, co mě zajímají, všechny vrstvy. Zčásti asi kvůli tomu, kolik problémů mám já sama. Nevyřešený trauma s tátou? S mámou? Problémy starší ségry? Těžko říct.

Od charitativní dražby uplynuly dva dny a od té doby na toho

kluka nemůžu přestat myslet. Přestože jsem si se sportovci užila svoje, když jsem chodila s Owenem Hartem.

S Owenem jsme se poznali, když jsem byla v prváku, a chodili jsme spolu až do mého čtvrtáku. Když jsem studovala Seneca College v Torontu, povolali ho do farmářského týmu hokejového klubu Vancouver Vultures. Takže druhá polovina našeho chladného vztahu se navíc odehrávala na dálku.

Owen chtěl, abych šla za ním do Vancouveru, ale já bych nikdy nemohla opustit Seana. Zaplatila jsem mu první rok na drahý soukromý přípravný střední škole York Prep a sama šla studovat na laicnou místní univerzitu. Když náš strejda zjistil, že jsem se dostala na University of Toronto, nabídl, že nám oběma vzdělání zaplatí. Aby platil za mě, to jsem nemohla přijmout. Ale ani má tvrdohlavost mi nemohla zabránit, abych odmítla jeho nabídku pomoci Seanovi. Pomohl mi teda aspoň v tom, že jsem mohla bydlet na zašlých univerzitních kolejích, místo abych mimo kampus živořila na privátu, kterej jsem si nemohla dovolit.

Poslední rok vztahu s Owenem byl pro mě bodem zvratu. Na velkou vzdálenost byl najednou panovačnej a snažil se mě ovládat. Nelíbilo se mu, kolik času věnuju baletu nebo Seanovi. Zároveň si myslel, že se mu v hokejový kariéře dokonale daří, přestože do vyššího týmu ho pořád nepovolávali. Owen byl důvod, proč jsem si během našeho vztahu nenašla na škole žádný kamarádky. Potom, co každé večer poslouchaly naše telefonický hádky, postupně všechny zažádaly o změnu pokoje.

Rozešli jsme se teprve před pár měsíci, což by se někomu mohlo jevit jako moc krátká doba, ale pokud jde o mě, každou svou buňkou si přeju mít to už za sebou. Vlastně bych neřekla, že právě procházím nějakou fází rozchodu, ale kdybych měla terapeuta, možná by mi řekl, že brečet týden co týden pod zrezavělou sprchou není zrovna známkou posunu k lepšímu. Jenže já nepláču kvůli němu.